Ööpimeduses hiilgas Janilla ainsa valgust andva laternana. Õhk oli niiske ja raskelt soe. Olid pugenud peitu ja varju kõik päevased virgad Rohelise Päikese Maa lapsed. Nende asemele asusid ja ärkasid unest päevavalgust kartvad ööelanikud. Tuhanded ööränd-durid ja ööhulgused ronisid puulehtede, koorelõhede, põõsaste ja pesade peidust endile toitu otsima. Mets rõkkas saladuslikest häälist. Kostis puu vastu koksimist, hüppamist, kiunumist ja kargamist. Õhus kuuldus tiibade tasast sahinat, kohinat ja põrinat. Kuski praksus puuoks tundmatu jala all ja oigas mingisugune loom. Kostis karjatusi, jooksumüdinat, tagaajamist ja põgenemist. Metsatondina hõljusid pimeduses nahkhiired vaikselt ja kuuldamatult nagu altilma vaimud. Rohustikust kiirgasid kaks loitvat hõõguvat silma.

Järsku kuuldus läbi metsa ahastavat öökulli huilgamist. Siis vaikis hetkeks kõik, nagu oleksid nad hinge kinni hoides kuulatanud. Oli vaikne. Kuuldus pudenevate kuuseokaste langemist ja lehe libisemist vaikses õhus. Seisatusid ööränd-urid, saagiotsijad ja põgenejad.

Mis võis küll sundida neid julgeid ööhulguseid

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 67